

Nr 10.

Av herr **Ekman, Karl Johan**, om ändring av § 13 i förordningen angående allmänt kyrkomöte m. m.

I § 13 av kungl. förordningen den 16 november 1863 angående allmänt kyrkomöte finnes stadgat, att arvode skall utgå till mötets valda ledamöter av allmänna medel. Ifrågavarande paragraf är nämligen av följande lydelse: »Arvode till mötets valda ledamöter så ock övriga kostnader därför skola av allmänna medel gäldas».

I avseende på dagsarvodets storlek ävensom i fråga om reseersättning ha kyrkomötets valda ledamöter varit likställda med riksdagens ledamöter och äro det fortfarande. Sedan riksdagsarvodet höjts, beslöt riksdagen nämligen år 1918 med anledning av enskild motion i ärendet att även höja dagsarvodet för valda kyrkomötesledamöter till samma belopp som det, vilket utgår till riksdagsman.

I kyrkomötet finnas emellertid icke blott valda ledamöter utan även självskrivna. Dessa utgöras av rikets biskopar och pastor primarius i Stockholm.

Till de självskrivna ledamöterna utgår varken arvode eller reseersättning. De måste alltså helt och hållet själva bekosta sin vistelse vid kyrkomötena liksom ock sina resor till och från desamma.

Om också detta onus tidigare, när penningvärdet var ett helt annat än nu, icke kändes så tryckande, har det återigen numera, åtminstone för de svagare avlönade biskoparna, blivit mycket betungande. Med nuvarande höga priser både på rum och mat är det icke möjligt att uppehålla sig i Stockholm på mindre än 20 kronor om dagen. Då ett kyrkomöte i regeln pågår 30 dagar, blir kostnaden för uppehållet vid detsamma 600 kronor. Därtill komma resekostnaderna samt vivre under

resorna. För exempelvis biskopen i Luleå stiga dessa kostnader till minst 200 kronor.

För de biskopar, vilkas lön utgör 12,000 kronor eller däromkring, är en dylik extra utgift ganska kännbar, låt vara att den i regeln icke återkommer oftare än vart femte år.

Det torde icke kunna förnekas, att det vore förenligt med billighet och rättvisa, att den undantagsställning i fråga om ersättning för deltagande i kyrkomöte, som hittills gällt för de självskrivna ledamöterna, numera på grund av ändrade förhållanden avskaffades och att arvode och reseersättning tillerkändes dem för deltagande i kyrkomöte efter enahanda grunder som de, vilka gälla för de valda ledamöterna. Då jag härmed tillåter mig väcka förslag därom, vågar jag räkna på, att riksdagen skall finna fog för framställningen.

Med återopande av vad sålunda anförts, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta, att arvode och reseersättning hädanefter må utgå jämväl till kyrkomötets självskrivna ledamöter efter enahanda grunder som till de valda ledamöterna samt att § 13 i kyrkomötesförordningen den 16 november 1863 i överensstämmelse därmed må erhålla följande ändrade lydelse:
»Arvode till mötets ledamöter så ock övriga kostnader därför skola av allmänna medel gäldas.»

Stockholm den 16 januari 1920.

K. J. Ekman,
Jönköping.
